

Vagy megéreztem, hogy úgysem tehet értem semmit? Itt csak önmagamra számíthatok, egyedül keil zöldágra vergődnöm, akárcsak azon a délutánon, amikor három magyar fiú lesben állt és várt. De hát ahhoz képest...

Töprengésemből sziszegő hang zökkentett ki. De már elkéstem: nem tudtam kitérni a jobbról csattanó ostorcsapás elől. Keményen eltalált, mint korábban az egyik magyar srác ökle.

– Büdös sváb! – ordította mellette a cimborája, a harmadik pedig rám ripakodott, hogy azonnal adjam oda a derékszíjamat.

Azt az övet már évek óta viseltem, apámtól kaptam, aki a háborúból hozta haza. Bár a horogütéstől sajgott még az állam, eszem ágában sem volt feladni a harcot. Színleg eleget téve a felszólításnak, kezdtem lecsatolni az övet, de közben megfogalmazódott bennem az elhatározás. Megragadtam a derékszín végét, villámgyorsan meglendítettem a karom, s olyan meglepetésszerűen kezdtem körözni az övvel a fejem fölött, mint ahogyan a támadás ért. A fiúk egyből szétugrottak, mert eltalálta őket a csat, én pedig – kihasználva a nekem kedvező pillanatot – teljes erőből futásnak eredtem, s jöllehet hazáig kergettek mégsem értek utól...

A jobbról érkező, második ostersuhintás elől az utolsó pillanatban sikerült elhajolnom, de az elsőől még mindig égett az arcom, s a szám széle vérezett. Tájékozódni próbáltam a sötétben, hátha még idejében kikerülhetném a következő csapást, de már késő volt. Hogyhogy ők megláttak? Vagy csupán hallottak engem?

Lelassítottam a lépteimet, olyan halkán tapogatóztam előre, hogy magam sem hallottam. Mégis nyakon öntöttek egy vödör vízzel, üres bádogdobozokat vágtak hozzám, azok csörömpölve értek földet, és zörögve ugráltak tovább a hepehupás kövezeten. Hány métert tehettem már meg? Tizenötöt? Húszat? Vagy többet? Annyi bizonyos, hogy a nagyja még hátra van. Még sok minden megtörténhet, talán rosszabb is, mint mostanáig. Forduljak vissza, fussak oda Norberthez, s mondjam meg neki, hogy elegendem van? Torkig vagyok azzal, hogy folyton és örökké harcba kényszerítenek. Akkor viszont a fiúk száználmas nyápicnak tartanának, aki kilóg közülük, akivel legfeljebb százalomból vállalnak közösséget, valahányszor az őshonosok megtámadják... És szükségem is volt rájuk, azt akartam, hogy a barátaim legyenek, olyanok, amilyenek az otthoniak voltak: Jakob, Feri és Christian. Nem maradt más választásom, mint hogy tovább haladjak az úton, bármi várjon is rám. Amikor átestem egy térdmagasságban kifeszített kötélén, rögtön talpra ugrottam, magam elé kaptam a kezem, hogy védjem az arcomat, de máris melbe talált egy labda. Beleütköztem a lámpaoszlopba, nekivágódtam egy keresztbe állított létráskocsinak, megcsúsztam a síkos kövön, elvágódtam, ám alig kászálódtam föl, amikor egyik pocsolyából a másikba csúsztam. És közben halálra rémültem attól a kísérteties üvöltéstől, amely veőlökig hatóan visszhangzott a szűk, koromfekete utcában. Minden zajra összerendeztem, míg végre egy kanyar után megpillantottam a végpontot, a halványan derengő utcasarkot.

Még egyszer nyakon öntöttek vízzel: csuromvizesen botorkáltam el a célíg, és kikerülve az utolsó akadályt, megkönnyebbülten tántorogtam Manfred karjába. Ahogyan fogadott, abban minden benne volt – szavakkal sem tudta volna jobban kifejezni: – hogy mostantól fogva befogadtak.

Toronyi Attila fordítása

Ladislav Gujas (Gulyás László)

Újjászületés?

(Preporod?)

*időtévesztő napok után
a múlt vására a jelen
Aktivitástól mentesítve
az aszfalton haladva
kiegyensúlyozatlan léptekkel kíséri
a lényében védett nyilvánosságot
Az ifjúság mozijában
minden szék foglalt
keresik a jelen magyarázatát
s zenéjét a jövőnek*

*a küszöbön álló századok
generációinak összhangját
Lányomaikat otthagya
az aluljáróban
a szabadidő milliomosai
magányosan ácsorognak
program nélkül
elégedetlenül*

Horvátból fordította:
Jolanka Tišlér